

(4) PRZYGOTOWANIE DO APOSTOLSTWA

WYZWANIA

- oklaski i prześladowania
- chwała i zniesławienie

„Okazujemy się sługami Boga przez wszystko: przez wielką cierpliwość, wśród utrapień, przeciwności i ucisków, w chłostach, w więzieniach, podczas rozruchów, w trudach, nocnych czuwaniach i w postach, przez czystość i umiejętność, przez wielkoduszość i łagodność, przez [objawy] Ducha Świętego i miłość nieobłudną, przez głoszenie prawdy i moc Bożą, przez oręż sprawiedliwości zaczepny i obronny, wśród czci i pohańbienia, przez dobrą sławę i zniesławienie” (2 Kor 6,4-8)

- potrzebna jest dyscyplina, fizyczna, moralna i duchowa.

Stańcie więc [do walki] przepasawszy biodra wasze prawdą i obłóćmy pancerz, którym jest sprawiedliwość, a obuwszy nogi w gotowość [głoszenia] dobrej nowiny o pokoju. W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę, dzięki której zdołacie zgasić wszystkie rozżarzone pociski Złego. Weźcie też hełm zbawienia i miecz Ducha, to jest słowo Boże – wśród wszelakiej modlitwy i błagania. Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu! Nad tym właśnie czuwajcie z całą usilnością (Ef 6,14-18)

1. OBÓZ SZKOLENIOWY: PUSTYNIA ARABII

Dość długo: 3 lata (postulat, nowicjat)

A. Spotkanie ze sobą

- czas na wyciszenie emocji
- czas na refleksję

B. spotkanie z Bogiem – Tatusiem Wierzę w Kogoś, wierzę Komuś.

a) modlitwa zaufania:

- „Duch przybrania za synów, sprawia, że woła Abba, Ojczy!” (Rz 8,15)
- Kiedyś jeden ksiądz opowiadał, jak był w seminarium i poszedł przed Najświętszy Sakrament i zaczyna adorację: „Jezu Chryste, Mesjaszu, Synu Boży, osobo Boska, która jednoczysz w sobie dwie natury, który wcieliłeś się i przez krzyż i zmartwychwstanie

przebóstwiłeś naszą rzeczywistość i który zostałeś w chlebie z nami.”

I nagle odzywa się głos: „Ej Ty, Tomuś. Ty mi nie mów, kim jestem Ty mi nie dawaj wykładu teologicznego. Tylko powiedz, że mnie kochasz”.

b) modlitwa w Duchu

- „Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami”. (Rz 8,26)

c) umieranie dla siebie

- „Już nie ja żyję, ale żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20)
- Największym nieprzyjacielem ewangelizatora jest jego własny grzech: „Odłóżmy wszelki ciężar grzechu, który nas zwodzi (Hbr 12,1)
- co innego pokonany i wybaczony grzech, a co innego trwanie w grzechu
- „Poskramiam moje ciało i biorę je w niewolę” (1 Kor 9,27)
- Słabości ciała:
„A zatem stwierdzam w sobie to prawo, że gdy chcę czynić dobro, narzuca mi się zło. Albowiem wewnętrzny człowiek [we mnie] ma upodobanie zgodne z Prawem Bożym. W członkach zaś moich spostrzegam prawo inne, które toczy walkę z prawem mojego umysłu i podbija mnie w niewolę pod prawo grzechu mieszkającego w moich członkach. Nieszczęsny ja człowiek! Któż mnie wyzwoli z ciała, [co wiedzie ku] tej śmierci? Dzięki niech będą Bogu przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego! Tak więc umysłem służę Prawu Bożemu, ciałem zaś - prawu grzechu. (Rz 7,21-25)

- A jednocześnie Paweł, który potrafi przemóc słabości ciała
„Przez Żydów pięciokrotnie byłem bity po czterdzieści razów bez jednego. Trzy razy byłem sieczony różgami, raz kamienowany, trzykrotnie byłem rozbitkiem na morzu, przez dzień i noc przebywałem na głębinie morskiej. Często w podróżach, w niebezpieczeństwach na rzekach, w niebezpieczeństwach od zbójców, w niebezpieczeństwach od własnego narodu, w niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach w mieście, w niebezpieczeństwach na pustkowiu, w niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach od fałszywych braci; w pracy i umęczeniu, często na czuwaniu, w głodzie i pragnieniu, w licznych postach, w zimnie i nagości” (2 Kor 23-27)

2. CZTEREJ TRENERZY PAWŁA

A. Rabbi Gamaliel

„Ja jestem Żydem urodzonym w Tarsie w Cylicji. Wychowałem się jednak w tym mieście, u stóp Gamaliela otrzymałem staranne wykształcenie w Prawie ojczystym” (Dz 22,3)

- głębokie poznanie pism ST (św. Paweł cytuje w swoich listach ST ponad 200 razy);
- posiadał ogromny szacunek do świętych Pism

B. Ananiasz

W Damaszku znajdował się pewien uczeń, imieniem Ananiasz. «Ananiaszu!» - przemówił do niego Pan w widzeniu. A on odrzekł: «Jestem, Panie!» A Pan do niego: «Idź na ulicę Proszą i zapytaj w domu Judy o Szawła z Tarsu, bo właśnie się modli». «Panie - odpowiedział Ananiasz - słyszałem z wielu stron, jak dużo złego wyrządził ten człowiek świętym Twoim w Jerozolimie. I ma on także władzę od arcykapłanów więzić tutaj wszystkich, którzy wzywają Twego imienia». «Idź - odpowiedział mu Pan - bo wybrałem sobie tego człowieka za narzędzie. On zaniesie imię moje do pogan i królów, i do synów Izraela. I pokażę mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia». Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na nim ręce i powiedział: «Szawle, bracie, Pan Jezus, który ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym». Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony. A gdy go nakarmiono, odzyskał siły. (Dz 9, 10.19)

- odzyskał wzrok, zrozumiał, bo był w ciemnościach niewiedzy
- został napełniony Duchem Świętym, moc do przepowiadania z siłą przekonania,
- został ochrzczony – wszczepiony w misterium śmierci i zmartwychwstania
- przyjęty formalnie do wspólnoty Kościoła

Niejaki Ananiasz, człowiek przestrzegający wiernie Prawa, o którym wszyscy tamtejsi Żydzi wydawali dobre świadectwo, przyszedł, przystąpił do mnie i powiedział: "Szawle, bracie, przejrzyj!" W tejże chwili spojrzałem na niego, on zaś powiedział: "Bóg naszych ojców wybrał cię, abys poznał Jego wolę i ujrział Sprawiedliwego i Jego własny głos usłyszał. Bo wobec wszystkich ludzi będziesz świadczył o tym, co widziałeś i słyszałeś. (Dz 22, 12-16)

C. Józef Barnaba

- Barnabas = syn pocieszenia
- wierny przyjaciel
- oddał posiadłości Apostołom – *„Barnaba miał pole. Sprzedał je i złożył pieniądze u stóp Apostołów” (Dz 4,37)*
- pierwszy daje wiarę nawróceniu Szawła *„Szawel próbował przyłączyć się do uczniów, lecz wszyscy bali się go, nie wierząc, że jest uczniem.(Dz 9,20)*
- Szawel żył przez jakiś czas w totalnym osamotnieniu
 - a) (poza synagogą – przyjął chrzest
 - b) poza wspólnotą chrześcijan – pamiętali jego przeszłość doświadczenie głębokiego osamotnienia i odrzucenia.
- Barnaba jako pierwszy zaprasza Go do współpracy i odkrywa w Nim Ewangelizatora

Ci, których rozproszyło prześladowanie, jakie wybuchło z powodu Szczepana, dotarli aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, głosząc słowo samym tylko Żydom. Niektórzy z nich pochodzili z Cypru i z Cyreny. Oni to po przybyciu do Antiochii przemawiali też do Greków i opowiadali Dobrą Nowinę o Panu Jezusie. A ręka Pańska była z nimi, bo wielka liczba uwierzyła i nawróciła się do Pana.

Wieść o tym doszła do uszu Kościoła w Jerozolimie. Wysłano do Antiochii Barnabę. Gdy on przybył i zobaczył działanie łaski Bożej, ucieszył się i zachęcał wszystkich, aby całym sercem wytrwali przy Panu; był bowiem człowiekiem dobrym i pełnym Ducha Świętego i wiary. Pozyskano wtedy wielką liczbę wiernych dla Pana. Udał się też do Tarsu, aby odszukać Szawła. A kiedy go znalazł, przyprowadził do Antiochii i przez cały rok pracowali razem w Kościele, nauczając wielką rzeszę ludzi. W Antiochii też po raz pierwszy nazwano uczniów chrześcijanami. (Dz 11, 19-26)

D. Duch Święty

- Wyznacza zadania i osoby: *„Gdy odprawili publiczne nabożeństwo i pościli, rzekł Duch Święty: «Wyznaczcie mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem» Gdy odprawili publiczne nabożeństwo i pościli, rzekł Duch Święty: «Wyznaczcie mi już Barnabę i Szawła do dzieła, do którego ich powołałem». Wtedy po poście i modlitwie oraz po włożeniu na nich rąk, wyprawili ich” (Dz 13,2-3)*

- Wskazuje drogę: „Przeszli Frygię i krainę galacką, ponieważ Duch Święty zabronił im głosić słowo w Azji. Przybywszy do Myzji, próbowali przejść do Bitynii, ale Duch Jezusa nie pozwolił im, (Dz 16, 6-7)
- ostrzega o problemach i umacnia przed próbą:
A teraz, przynaglany Duchem, udaję się do Jerozolimy; nie wiem, co mnie tam spotka oprócz tego, że czekają mnie więzy i utrapienia, o czym zapewnia mnie Duch Święty w każdym mieście (Dz 20,22-23)
- Umacnia psychicznie podczas misji w Koryncie:
W nocy Pan przemówił do Pawła w widzeniu: «Przestań się lękać, a przemawiaj i nie milcz, (Dz 18,9-11)